

Тесс Геррітсен

Асистент

*Присвячується
Терріні і Майку*

Подяка

Коли я писала цю книжку, мене підбадьорювала чудова команда, допомагаючи порадами й надаючи емоційну підтримку, без якої я не змогла б рухатися далі. Я дуже-дуже дякую моєму агенту, подрузі й зорі-провідниці Мег Ралі, а також Джейн Беркі, Дону Клірі й чудовим людям в агенції Джейн Ротросен. Я також багато чим завдячую своїй прекрасній редакторці Лінді Мерроу. Дякую Джині Сентрелло за її непохитний ентузіазм, Луїсові Мендесу за те, що тримав мене в курсі, Джиллі Гейлпарн та Марі Кулмен за підтримку в темні, похмурі дні після 11 вересня, а також за те, що безпечно провели додому. Дякую також Пітерові Марсу за інформацію про бостонську поліцію і Селіні Волкер, моєму чирлідеру по той бік Атлантики.

І нарешті, моєму чоловікові, Джейкобу, який знає, як важко жити з письменницею, — але все одно залишається поруч.

Пролог

«Сьогодні я бачив смерть.

Це сталося зненацька, і я досі в захваті від того, що вся ця вистава відбулася просто в мене перед очима. У нашому житті значна частина того, що вважається захопливим, стається неочікувано, і ми маємо розвинути вміння смакувати видовища тоді, коли нам випадає їх побачити, і насолоджуватися маленькими трепетними приємностями, такими рідкісними посеред монотонного плину часу. А тут, у цьому оточеному стінами світі, де люди — просто номери, які відрізняються не іменами і не Богом даними талантами, а описом їхніх переступів, мої дні й справді спливають монотонно. Ми всі однаково вдягнені, їмо однакові страви, читаємо одні й ті самі поширпані книжки, які розвозять на одному й тому самому візку. Дні схожі між собою. Аж раптом приголомшливий випадок нагадує, що життя здатне на круті повороти.

Отже, це сталося сьогодні, другого серпня. Цей чудовий спекотний день — саме такі я люблю — розкривається у всій своїй зрілій сонячній красі. Інші тиняються навколо, як напівсонна худоба, і

стікають потом, а я стою посеред подвір'я для прогулянок, підставивши обличчя сонцю, і впиваю тепло, наче ящірка. У мене заплющені очі, тому я не бачу поліску леза. Не бачу, як чоловік, похитнувшись, падає на спину. Проте я чую рокотання збуджених голосів і розплющую очі.

У кутку подвір'я лежить чоловік, стікаючи кров'ю. Усі відходять і ховаються під своїми звичними байдужими масками «нічого не бачу, нічого не чую».

До чоловіка підходжу лише я.

На мить завмираю, стоячи над ним. У нього розплющені очі, погляд іще свідомий. На тлі світлого яскравого неба я маю здаватися йому чорним силуетом. Це юнак із білявим волоссям, борідка ледь пробивається. З його розкритого рота виринають пухирі рожевої піни. По грудях розповзається червона пляма.

Я опускаюся навколішки біля нього, розриваю його сорочку й оголяю рану в лівій частині грудей. Лезо пройшло якраз між ребрами і явно зачепило одну з легень, а може, ще й перикард. Рана смертельна, і він це знає. Намагається сфокусувати погляд. Ворушить губами, силкується говорити, але нічого не чути. Він хоче, щоб я нахилився нижче. Можливо, ідеться про якусь передсмертну сповідь, але мені анітрохи не цікаво.

Натомість я зосереджуюся на його рані. На крові.

Із кров'ю мене пов'язують давні стосунки. Я знаю її добре, аж до найменших елементів. Скільки пробірок пройшло крізь мої руки? Скільки відтінків червоного вміли розрізняти мої зачаровані очі? У центрифугі я розділяв кров на два кольори: червону густу плазму і сироватку солом'яного кольору. Я знаю шовковисті переливи крові. Я бачив, як вона атласною стрічкою розмотується навколо свіжого розрізу.

Кров лине з грудей юнака, як свята вода. Я притискаю руку до рани, щоб змастити шкіру цією теплою рідиною. Кров огортає мої пальці, як пурпурова рукавичка. Той чоловік думає, що я намагаюся йому допомогти, і в його очах зблискує вдячність. За своє коротке життя він, напевно, бачив мало милосердя. А тепер йому здаюся милосердним я — оце так іронія.

*Позадую човгають черевики й лунає команда:
— Назад! Усім відійти!*

Хтось хапає мене за комір сорочки і рвучко зводить на ноги. Мене відтягують геть від чоловіка, який конає. У повітрі здіймається пилюка. Під нескінченні крики й лайку нас зганяють у куток підвір'я. Знаряддя вбивства, саморобний ніж, валяється на землі. Охоронці вимагають відповідей, але ніхто нічого не бачив.

Як завжди.

У цьому хаосі я стою трохи осторонь від інших в'язнів — вони мене остерігаються. Здіймаю руку. З неї все ще краплями стікає кров мертвого

чоловіка, виділяючи в повітря свій незрівнянний металевий аромат. Я за самим лише запахом міг би сказати, що це молода кров, яку вицідили з молодої плоті. Інші в 'язні витріщаються на мене й відходять ще далі. Вони знають, що я інший. Завжди це відчували. Ці чоловіки, такі жорстокі, остерігаються мене, бо розуміють, хто я — і що я таке. Вдивляюся в їхні обличчя, шукаючи свого брата по крові. Родича. Я його не бачу — навіть тут, у цьому домі потвор.

Але він існує. Я це знаю. З нашого племені не лише я ходжу по цій землі.

Десь є хтось іще. І він чекає на мене ».

1

Уже почали роїтися мухи. Дрібні шматочки плоті, які спеклися, пролежавши чотири години на гарячому асфальті на півдні Бостона, виділяли щось на кшталт хімічного оголошення «Обід готовий!». Повітря аж гуло від мух. Останки тулуба прикрили, але пожирачі мертвої плоті мали чим побенкетувати. Вулиця в радіусі тридцяти футів була всяяна шматками сірої субстанції та якимись частками, що їх годі було ідентифікувати. Фрагмент черепа долетів аж до підвіконня другого поверху й упав у ящик із квітами. Клапті мертвої плоті приліпилися до припаркованих автомобілів.

Детектив Джейн Ріццолі ніколи не скаржилася на шлунок, але навіть їй довелося зупинитись, заплющивши очі й стиснувши кулаки, картаючи себе за цей момент слабкості. «Тільки не знепритомній. Тільки не знепритомній». Вона була єдина жінка-детектив у відділі вбивств департаменту поліції Бостона і знала, що на неї завжди спрямоване безжальне світло прожекторів. Усі помічали кожен її помилку й перемогу. Її напарник Баррі Фрост уже привселюдно осоромився, повернувши свій сніданок, і тепер сидів в автомобілі під кондиціонером, склавшись навпіл і чекаючи, доки нутрощі заспокояться. Собі Ріццолі не могла дозволити слабкості. З усіх присутніх правоохоронців саме вона була найпомітніша. По той бік стрічки, яка огорожувала місце трагедії, стояли люди. Вони уважно дивилися на неї, ловлячи кожен деталь її зовнішності, кожен рух. Ріццолі знала, що з вигляду ніхто їй не дасть тридцяти чотирьох років, тому свідомо намагалася триматися владно. Свій невеликий зріст вона компенсувала прямим поглядом і широко розправленими плечима. Кожне місце злочину вона вміла підкорити собі, нехай навіть грубою силою. Однак від цієї спеки її рішучість і витримка танули. Сьогодні вона, як завжди, вдягнула піджак і штани. А тепер піджак довелося зняти, блузка зім'ялася. Від вологого повітря акуратно зачесане волосся

розсипалося неслухняними кучерями. Зусібч на неї напосідали запахи, мухи і палючі промені сонця. Вона просто не могла зосередитися. А всі ці очі дивилися на неї.

Її увагу привернула голосна розмова. Чоловік у сорочці й краватці лаявся й намагався прорватися повз патрульного.

— Слухайте, мені на ділову зустріч треба! Я і так уже на цілу годину спізнююся, а ви почепили цю стрічку навколо мого авто і кажете, що поїхати ним я не зможу! Чорт забирай, це моє авто!

— Сер, ми на місці злочину.

— Це був нещасний випадок!

— Ми цього ще не встановили.

— А вам цілий день потрібен, щоб це второпати? Нас би послухали! Усі навколо чули, що сталося!

Ріццолі підійшла до чоловіка. Його обличчя вилискувало від поту. Зараз, об одинадцятій тридцять, сонце стояло майже в зеніті й свердлило землю, як погляд недоброго ока.

— Сер, що саме ви чули? — запитала вона.

— Те саме, що й усі інші, — фиркнув він.

— Гучний удар?

— Ну, так. Десь о сьомій тридцять. Я саме з ванної виходив. Дивлюся у вікно — а він тут, на тротуарі. Це небезпечний поворот, ви ж бачите. Усякі придурки, які ледве вміють за кермом сидіти,

вилітають з-за рогу, як кажани з печери. Мабуть, його збила вантажівка.

— Ви бачили вантажівку?

— Ні.

— Чули, як вона проїхала?

— Ні.

— І легкової машини ви не бачили?

— Легкова машина чи вантажівка, яка різниця? — Він знизав плечима. — Усе одно його збили і втекли.

Одна й та сама історія вже разів шість траплялася в цій частині міста: десь між сьомою тридцять і дев'ятою тридцять уранці на вулиці лунав гучний удар. Люди не бачили, що сталося, лише чули звук падіння і знаходили тіло. Ріццолі вже припустила, що хтось міг викинутися з вікна, — і відкинула цю гіпотезу. Будинки тут були двоповерхові. Падіння із цієї висоти не могло б так понівечити тіло. Розірвати його на шматки могло вибухом, але жодної його ознаки Ріццолі не бачила.

— То я можу забрати свою машину? — запитав чоловік. — У мене зелений «форд».

— Отой, зі шматками мозку на багажнику?

— Ага.

— А ви як думаєте? — огризнулася вона й відійшла, щоб поговорити з медекспертом.

Він сидів навпочіпки посеред дороги, вивчаючи плями на асфальті.

— Мудакуваті тут люди, — сказала Ріццолі.
— На загиблого всім начхати. І ніхто його не знає.

Ешфорд Тірні і далі дивився на асфальт. Між нечисленних жмутків сивого волосся виднілася лискуча від поту шкіра скальпа. Ешфорд Тірні сьогодні здавався Ріццолі старішим і втомленим, ніж будь-коли. Намагаючись підвестися, він простягнув руку, жестом благаючи про допомогу. Взявши його за руку, вона відчула, як важко його натомленим кісткам і артритним суглобам. Цей старий джентльмен-південець із Джорджії так і не звик до бостонської безцеремонної прямолінійності Ріццолі, а вона, у свою чергу, так і не звикла до його педантичності. Лише рештки людських тіл на столі для аутопсії об'єднували доктора Тірні з Ріццолі. Але зараз, допомагаючи йому звестися на ноги, вона засмутилася, відчуваючи, як він підупав на здоров'ї. Їй пригадався власний дідусь. Він з усіх онуків любив її найбільше. Можливо, бачив у ній, такій гордій і впертій, себе. Вона допомагала йому підвестися з глибокого крісла, і його скалічена інсультом рука чіплялася за неї, мов пазуриста лапа. Навіть таких жорстких людей, як Альдо Ріццолі, роки перемелювали й нівечили їхні кістки й кінцівки. Вона бачила, як безжально обійшовся час із доктором Тірні, який за цієї спеки ледве тримався на ногах. Вийнявши хусточку, він промокнув чоло.

— Феноменальна справа — якраз на завершення моєї кар'єри, — сказав він. — То як, детективе, прийдете на прощальну вечірку?

— Е-е-е... На яку вечірку?

— Ту, яку ви готуєте для мене як такий собі сюрприз.

— Так, прийду, — зізналася Ріццолі.

— Ха! Від вас завжди можна дістати чітку відповідь. Наступного тижня?

— Ні, за два тижні. І я нічого вам не казала, гаразд?

— Насправді я радий, що ви сказали. — Він подивився собі під ноги. — Я не надто люблю сюрпризи.

— То що тут у нас, доку? Його збили і втекли?

— Здається, отут він упав на асфальт.

Ріццолі подивилися на велику пляму крові. Потім на вкрите простирадлом тіло, яке лежало за добру дюжину метрів далі, на тротуарі.

— Кажете, він упав тут, а потім перелетів аж туди? — перепитала Ріццолі.

— Схоже на те.

— Здається, то була дуже велика вантажівка...

— Ідеться не про вантажівку, — загадково промовив доктор Тірні.

Він пішов вулицею, уважно дивлячись під ноги.

Ріццолі рушила за ним, відганяючи зграї мух. Тірні зупинився футів за тридцять і показав на шмат якоїсь сіруватої субстанції на узбіччі.

— Мозок, — пояснив він.

— То його не вантажівкою переїхало?

— Ні. І не легковим автомобілем.

— Але в цього чувака сліди від шин на сорочці.

Тірні підвів голову, уважно роздивляючись вулицю, тротуари, будівлі.

— Ви нічого цікавого не помітили на місці злочину, детективе?

— Крім трупа, якому геть мозок вибило?

— Погляньте на місце, де він упав, — Тірні махнув рукою на ділянку, над якою нещодавно сидів навпочіпки. — Бачите, як розлетілися фрагменти тіла?

— Так. У всіх напрямках. А ця точка — центр кола.

— Саме так.

— На вулиці жвавий рух, — сказала Ріццолі. — Машини вилітають з-за рогу на повній швидкості. Крім того, на сорочці в жертви сліди від шин.

— Погляньмо на ці сліди ще раз.

Коли вони знову підійшли до тіла, до них приєднався Баррі Фрост, блідий і трохи зняквовілий.

— Господи, Боже мій, — простогнав він.

— Ви як? — запитала Ріццолі.

— Може, у мене гастроентерит чи щось таке?

— Чи щось таке, — відповіла вона.

Їй завжди подобався Фрост, веселий і життєлюбний, тож дуже сумно було бачити його приниження. Вона поплескала його по плечу й підбадьорила материнською усмішкою. Фроста хотілося опікати — навіть таким жінкам, як Ріццолі, дуже далеким від материнських інстинктів.

— Наступного разу візьму вам паперовий пакет, — сказала вона.

— Знаєте, я справді думаю, що в мене якийсь розлад шлунка... — пробурмотів він, плентаючись позаду.

Вони підійшли до тіла. Доктор Тірні щось пробурчав, опускаючись навпочіпки — його кінцівки відчайдушно опиралися цьому насиллю. Він підняв одноразове простирадло. Фрост пополотнів і на крок відступив. Ріццолі примусила себе стояти на місці.

Тулуб розірвало на дві частині приблизно по лінії пупка. Верхня, вдягнена в бежеву бавовняну сорочку, простягнулася із заходу на схід. Нижня, у блакитних джинсах, лежала перпендикулярно до неї. Ці дві половини з'єднувалися лише кількома смужками шкіри і м'язів. Внутрішні органи вивалилися й лежали навколо безформним місивом. Череп ззаду було розбито, і мозок вилився.

— Молодий чоловік, вага тіла нормальна. Можливо, латиноамериканського або середземноморського походження, — сказав Тірні. — Грудний відділ хребта, ребра, ключиця і кістки черепа свідчать про явні ознаки переломів.

— І це не тому, що він потрапив під вантажівку? — запитала Ріццолі.

— Безумовно, вантажівка могла завдати таких серйозних травм, — відповів доктор Тірні, кидаючи їй виклик поглядом своїх блідо-блакитних очей. — Але чи хтось бачив або чув, як проїжджає машина?

— На жаль, ні, — визнала вона.

Фрост нарешті здобувся на кілька слів:

— Знаєте, мені здається, що на сорочці в нього не сліди від шин.

Ріццолі уважно подивилася на чорні смуги на грудях сорочки загиблого. Вдягнутою в латексну рукавичку рукою вона торкнулася однієї зі смуг, а потім, обмірковуючи нову інформацію, глянула на свій палець, який забарвився чорним.

— Ваша правда, — сказала вона. — Це не сліди від шин, а мастило.

Вона підвела голову й подивилася на дорогу. Там мали бути криваві сліди від шин. Уламки скла чи пластику від такого сильного зіткнення машини з людським тілом.

Деякий час усі троє мовчали. Вони просто презирнулися, коли раптом спало на гадку єдино

можливе пояснення. І, немовби на підтвердження цієї гіпотези, у небі загудів літак. Ріццолі примружилась і побачила, як над головою пролітає «Боїнг-747», знижуючись перед заходом на посадку в міжнародному аеропорту Логан.

— Господи, — мовив Фрост, затуляючи очі від сонця. — Яка висота! Будь ласка, скажіть, що він упав на землю вже мертвим.

— Це дуже ймовірно, — відповів Тірні. — Гадаю, він упав, коли літак пішов на посадку. Якщо припустити, що це був міжнародний рейс...

— Ну, так, — сказала Ріццолі. — Скільки нелегалів намагається вирватися зі своїх країн? — Вона подивилася на оливково-смагляву шкіру мертвого чоловіка. — Отже, він летів, скажімо, з Південної Америки...

— На висоті щонайменше тридцять тисяч футів, — додав Тірні. — Ніші для шасі не герметизуються. Швидка декомпресія. Переохолодження. Навіть посеред літа на таких висотах температура дуже низька. Декілька годин у таких умовах — і він втратив свідомість від гіпотермії та браку кисню. А може, його перемолотило ще на зльоті, коли прибирали колеса шасі, й під час польоту він сконав.

Лекцію перервав сигнал пейджера Ріццолі — а це неодмінно мало перетворитися на лекцію: доктор Тірні лише починав. Ріццолі глянула на

номер, але не впізнала його. Код міста Ньютон... Вона дістала телефон і набрала номер.

— Детектив Корсак слухає, — відповів чоловічий голос.

— Ріццолі. Ви надсилали мені повідомлення на пейджер?

— Ви з мобільного телефонуєте?

— Так.

— А могли б перейти на стаціонарний телефон?

— Ні. Зараз — ні.

Вона не знала, хто такий цей детектив Корсак, і хотіла якомога швидше закінчити розмову.

— Не хочете сказати мені, про що йдеться?

Він мовчав. Ріццолі чула голоси і тріскотіння рацій.

— Я зараз у Ньютоні на місці злочину, — сказав він. — Гадаю, ви маєте приїхати й подивитися.

— Ви просите допомоги в бостонській поліції? Можу направити вас до колег з мого відділку.

— Я намагався зв'язатися з детективом Муром, але мені сказали, що він у відпустці. Тому телефоную вам.

Він знову замовк, а тоді додав, тихо і багатозначно:

— Ідеться про справу, яку ви з Муром вели минулого літа. Ви знаєте, про що я.

Ріццолі мовчала, чудово знаючи, про що він. Та справа ще не відпустила її. Спогади виривалися на поверхню в кошмарах.

— Далі, — тихо сказала вона.

— Адресу запишете?

Ріццолі дістала блокнот.

За мить вона знову повернулася до доктора Тірні.

— Я бачив схожі травми в людей, у яких не розкрився парашут. Під час падіння з великої висоти тіло досягає граничної швидкості приблизно двісті футів на секунду. Цього достатньо, щоб отак його розірвати.

— З біса висока ціна за вхідний квиток до цієї країни, — сказав Фрост.

Над ними заревіли двигуни ще одного джета¹. Його тінь пронеслася по землі, наче орлина.

Ріццолі подивилася в небо. Уявила собі тіло, яке падає, перевертаючись у повітрі. Подумала про тисячу футів холодного повітря, яке свистіло, проносячись повз нього. А тоді повітря потеплішало, бо земля наближалася.

¹ Від англ. Jet — реактивний літак. (Тут і далі прим. пер.)

Подивилася на прикриті простирадлом рештки чоловіка, який насмілювався мріяти про новий світ і краще майбутнє.

«Ласкаво просимо до Америки».

У Ньютоні перед місцем злочину виставили чергувати поліцейського-новачка, який не впізнав Ріццолі. Зупинивши її біля поліцейської стрічки, він звернувся до неї різким тоном, який пасував до новенької уніформи. На його бейджі Ріццолі прочитала: «РІДЖ».

— Мем, це місце злочину.

— Я детектив Ріццолі, бостонський департамент поліції. До детектива Корсака.

— Посвідчення, будь ласка.

Вона цього не очікувала, тому довелося полізти до сумочки. У Бостоні абсолютно всі поліцейські чудово знали, хто вона така, а тут — лише за годину їзди від своєї території, у цьому заможному передмісті — вона мала ритися в сумочці. Вона дістала посвідчення й тицьнула його поліцейському перед очі.

Він глянув і зашарівся.

— Мем, даруйте. Розумієте, одна клята репортерка забалакала мене і пробралася всередину якраз кілька хвилин тому. Я просто не міг допустити, щоб таке повторилося.

— Корсак там?

— Так, мем.

Серед припаркованих на вулиці машин вона помітила білий фургон із написом «Штат Массачусетс. Управління судово-медичної експертизи».

— Скільки жертв? — запитала вона.

— Одна, — відповів поліцейський. — Тіло вже мають виносити.

Поліцейський підняв стрічку, щоб Ріццолі могла пройти на подвір'я. Цвірінькали пташки, у повітрі пахло чаполоччю. «Це вже не південний Бостон», — подумала Ріццолі. Тут усе було бездоганно — від акуратно підстрижених живих огорож із самшиту до газонів, таких яскраво-зелених, що аж не вірилося в їхню справжність. Ріццолі зупинилася на викладеній червоною цеглою доріжці й подивилася на дахи у тюдорівському стилі. «Копія британського маєтку», — подумалося їй. Такий будинок у такому передмісті чесний коп не міг би собі дозволити.

— Уже маєте якісь здогадки? — гукнув її Рідж.

— Чим цей хлопець заробляв на життя?

— Я чув, що він був хірургом.

Хірург... У Ріццолі це слово викликало особливі спогади. Навіть цього спекотного дня воно вколало її, ніби крижане вістря. Вона зиркнула на вхідні двері й побачила, що ручку змащено

порошком для зняття відбитків пальців. Глибоко вдихнувши, Ріццолі натягнула на черевики бахіли, а на руки — латексні рукавички.

Всередині була дубова підлога і сходи, які піднімалися на карколомну висоту. Крізь кольорове скло вітражного вікна на підлогу ромбами падали різнобарвні промені сонця.

Почулося шурхотіння бахіл — у передpokій ввалився схожий на ведмедя чоловік. Він був одягнений по-діловому, із охайно зав'язаною краваткою, але враження псувалося двома плямами від поту, які розпливалися під пахвами. Під закасаними рукавами ховалися сильні руки, на яких куйовдилися густі чорні волосини.

— Ріццолі? — запитав він.

— Так, це я.

Чоловік підійшов до неї і простягнув руку, але потім опустив, пригадавши, що в рукавичках.

— Вінс Корсак. Вибачте, що в телефонній розмові не зміг розповісти деталей, але тепер скрізь прослушки. Сюди й так уже проповзла репортерка. Сучка.

— Мені казали.

— Слухайте, ви, мабуть, не розумієте, якого біса вас викликали, але я ознайомився з вашими справами за останній рік. Убивства Хірурга. Я подумав, що вам захочеться подивитися.

У неї пересохло в роті.

— Що у вас тут?

— Тіло у вітальні. Доктор Річард Їгер, тридцять шість років, хірург-ортопед. Це його будинок.

Вона подивилася на вітражне вікно.

— Хлопці, тут у вас, у Ньютоні, люксові вбивства.

— Та ні, це все у вас, у Бостоні. Тут такого не повинно траплятися. Тим паче коли йдеться про таку збочену хрінь.

Корсак провів її через передпокій до вітальні. Ріццолі одразу засліпило сонце, яке лилося крізь високе, від підлоги до стелі, вікно на другому поверсі. Тут працювало безліч спеціалістів, але кімната все одно здавалася великою і порожньою — білі стіни й лискуча дерев'яна підлога.

І кров. Хоч би скільки місць злочину Ріццолі бачила, перший погляд на кров щоразу вдаряв по нервах. Тут перерізали артерію, і кров фонтаном вдарила в стіну й лишила слід, схожий на хвіст комети, а потім стікала цівками. Кров із тіла доктора Річарда Їгера. Він сидів на підлозі, прихилившись до стіни, зі зв'язаними за спиною руками і витягнутими вперед ногами. Щиколотки було перемотано скотчем. Голова звисала вперед, затуляючи рану, яка стала причиною смертельної втрати крові, але Ріццолі могла і не дивитися на розсічену шию. Ясно було, що рана глибока й

проходить крізь сонну артерію і трахею. Ріццолі добре знала, якими бувають наслідки такої рани, і могла відтворити останні миті за кривавим візерунком на стіні. Із артерії фонтаном виривається кров, наповнюючи легені, жертва хапає повітря через розсічену трахею і захлинається власною кров'ю. На голому торсі чоловіка вже засохли дрібненькі крапельки кривавої мокроті, яку він видихав. Судячи з його м'язів і широких плечей, фізичної сили йому не бракувало — він явно міг би дати відсіч нападнику, але помер у покірливій позі, схиливши голову.

Двоє працівників моргу вже зайшли з ношами і стали поряд, приміряючись, як краще посунути тіло, сковане трупним заціпенінням.

— Коли о десятій ранку його оглядала судмедексперт, вона виявила посмертну зміну кольору шкіри, — сказав Корсак. — На її думку, він помер уночі, між дванадцятою і третьою.

— Хто його знайшов?

— Медсестра з його клініки. Коли вранці він не прийшов і не відповів на дзвінки, вона приїхала сюди. Знайшла його приблизно о дев'ятій. А його дружини тут немає.

— Дружини? — перепитала Ріццолі, поглянувши на Корсака.

— Гейл Їгер, тридцять один рік. Зникла.

Ріццолі знову відчула такий само холод, що й перед вхідними дверима.

— Викрадення?

— Я лише сказав, що вона зникла.

Ріццолі подивилася на сильне тіло Річарда Їгера. Не вірилося, що він піддався смерті.

— Розкажіть мені про цих людей, про їхній шлюб.

— Щасливе подружжя — так усі кажуть.

— Так завжди кажуть.

— У даному разі це схоже на правду. Одружені лише два роки. Цей будинок купили рік тому. Вона — медсестра в його клініці, тому в них однакові коло спілкування і графік роботи.

— Яка близькість.

— Так. Я б звихнувся, якби цілий день повсюди натикався на дружину. Але ці двоє, здається, добре ладнали. Минулого місяця він на цілі два тижні взяв відпустку, просто щоб побути з нею вдома після смерті її матері. Як ви гадаєте, скільки може заробити хірург-ортопед за два тижні? П'ятнадцять-двадцять тисяч баксів? Йому дорого обійшлося піклування про неї.

— Отже, вона цього потребувала.

— Усе одно так не кожен вчинив би, — знизав плечима Корсак.

— Отже, ви не бачите причин, з яких вона б захотіла його покинути?

— Жодної. І ще менше причин його прирізати.

Ріццолі глянула на вікна. За деревами й кущами не видно було сусідніх будинків.

— Ви сказали, що він помер між дванадцятою і третьою.

— Ага.

— Сусіди щось чули?

— У будинку зліва нікого немає — мешканці поїхали до Парижа. Нічогенько люди живуть... А сусіди справа міцно спали.

— Він вдерся в будинок?

— Так, крізь кухонне вікно. Комашину сітку зірвано. Далі було використано інструмент для розрізання скла. На квітнику сліди сорок четвертого з половиною розміру. І сліди крові в цій кімнаті — з таким само відбитком підошви.

Корсак дістав хусточку й витер чоло — він належав до тих нещасливих людей, для яких просто не існує достатньо потужних антиперспірантів. За кілька хвилин розмови з Ріццолі плями поту під пахвами збільшилися.

— Покладімо його на простирadlo, — сказав один із працівників моргу.

— Голову тримай! У нього ж голова відвалюється!

— О чорт!

Ріццолі й Корсак мовчки дивились, як доктора Їгера боком кладуть на одноразове простираadlo. Від трупного заціпеніння тіло залякло під кутом дев'яносто градусів, і люди з моргу тепер сперечалися про те, як у цій недоладній позі класти його на ноші.

Раптом Ріццолі помітила на підлозі якийсь білий черепок біля того місця, де сидів Їгер. Вона опустилася навпочіпки й підняла маленьку скалочку порцеляни.

— Розбита чашка, — сказав Корсак.

— Що?

Біля вбитого знайшли блюдце і чашку. Схоже на те, що вони були в нього на коліні й упали. Ми вже спакували черепки, щоб зняти відбитки пальців. Не запитуйте мене, що воно таке, — додав він, помітивши її здивований погляд, і знизав плечима.

— Щось символічне?

— Ага. Ритуальне чаювання з мерцем.

Ріццолі подивилася на скалочку порцеляни, що лежала в її обтягнутій латексом долоні, намагаючись зрозуміти, що вона означає. В животі в неї скрутився тугий вузол. Страшне відчуття впізнання: *перерізане горло, руки й ноги, зв'язані скотчем, проникнення до помешкання вночі через вікно, заскочені зненацька жертви.*

І зникла жінка.

— Де спальня? — запитала Ріццолі.

Вона не хотіла її бачити. Боялася її бачити.

— Так, саме спальню я хотів вам показати.

У коридорі, який вів до спальні, на стінах висіли чорно-білі фотографії в рамках. Не усміхнені сімейні портрети, як у багатьох будинках, а приголомшливі фото оголених жінок. Анонімні тіла, адже обличчя були затемнені. Або моделі відвертали голову від камери. Ось жінка обіймає дерево. Гладенька шкіра, притиснута до шорсткої кори. А ось жінка сидить, схилившись уперед, і довге волосся спадає між голими стегнами. Ось вона тягнеться до неба, і від фізичного напруження на шкірі блищить піт. Ріццолі вдивлялася у фото, яке хтось зачепив — тепер воно висіло криво.

— Це все одна й та сама жінка, — сказала вона.

— Це вона.

— Місіс Їгер?

— Збочення, правда?

Вона завважила ніжний колір шкіри Гейл Їгер.

— Мені це аж ніяк не здається збоченням.

Красиві фото.

— Ну хоч як, а спальня отам, — і Корсак показав їй на двері.

Ріццолі зупинилася на порозі. У кімнаті стояло величезне двоспальне ліжко. Схоже було, що ковдру різко здерли, розбудивши людей, які тут

спали. Ворс на жовтувато-рожевому килимі здибався двома смугами, які вели від ліжка до дверей.

— Схоже на те, що їх витягнули з ліжка.

— Наш злочинець застав їх сонними, — кивнув Корсак. — Упорався з ними якось і зв'язав їм зап'ястя і щиколотки. Тягнув їх по килимі в передпокій, а там уже почалася дерев'яна підлога.

Ріццолі була ошелешена діями вбивці. Вона уявляла собі, що він стояв там, де й вона зараз, і дивився, як спить подружжя. Вікно без фіранки високо над ліжком давало достатньо світла, щоб розрізнити, хто жінка, а хто чоловік. Він мав спершу напасти на доктора Їгера — логічно було спочатку взяти під контроль чоловіка, а жінку поки що не чіпати. Це Ріццолі могла собі уявити — як він підходить і нападає. Але що далі?

— Навіщо витягувати їх зі спальні? — запитала вона. — Чому не вбити доктора тут, на місці?

— Не знаю. Тут уже все сфотографували, — сказав Корсак, показуючи на спальню. — Можете заходити.

Ріццолі неохоче увійшла до кімнати, оминаючи сліди на килимі, й наблизилася до ліжка. Вона не побачила крові на ковдрі чи простирадлі. На одній з подушок лежала довга білява волосина. «Сторона місіс Їгер», — подумала вона.

Обернувшись до нічного столика, побачила фотографію подружжя. Так, Гейл Їгер справді була білявка, до того ж гарна, зі світло-блакитними очима і золотим пилом веснянок на засмаглій шкірі. Доктор Їгер обіймав її за плече, випромінюючи силу й упевненість чоловіка, який знає, що його зовнішність справляє враження. М'язистий чоловік. Не з тих, хто помирає в спідньому, зі зв'язаними руками й ногами.

— На стільці, — сказав Корсак.

— Що?

— Подивіться на стілець.

Вона озирнулася й побачила стілець у старовинному стилі, зі спинкою з поперечками. На сидінні лежала обережно складена нічна сорочка. Підійшовши, Ріццолі помітила на кремовому атласі яскраво-червоні краплі.

У неї на потилиці ворухнулося волосся, і декілька секунд вона не могла дихати.

Простягнула руку й підняла один із кутиків нічної сорочки. Під складкою теж була кров.

— Ми не знаємо, чия це кров, доктора Їгера чи його дружини, — сказав Корсак.

— Коли він склав сорочку, на ній уже була кров.

— Але більше ніде в кімнаті крові немає. Це означає, що сорочку заплямували деінде. А потім він приніс її сюди, до спальні. Акуратно склав і

лишив на цьому стільці як прощальний подаруночок. Вам це нічого не нагадує? — запитав Корсак, трохи помовчавши.

— Ви ж самі знаєте, — відповіла вона, ковтнувши слину.

— Убивця відтворює старий підпис вашого чувака.

— Ні, тут дещо інше. Та тут узагалі все по-іншому. Хірург ніколи не нападав на подружжя.

— Акуратно складена нічна сорочка. Клейка стрічка. Жертви, заскочені в ліжку.

— Воррен Гойт обирав самотніх жінок. Жертв, із якими швидко міг упоратися.

— Але подивіться, як багато спільного! Кажу вам, це хтось наслідує Хірурга. Якийсь псих, який начитався про нього в газетах.

Ріццолі й далі дивилася на нічну сорочку, згадуючи інші спальні, інші місця вбивств. Усі вони відбулися влітку, коли стояла страшна спека, така, як тепер. Жінки спали з відчиненими вікнами, і чоловік на ім'я Воррен Гойт пробирався до їхніх будинків. Він приносив свої темні фантазії та скальпелі, інструменти для проведення кривавих ритуалів. А жертви були при тямі, вони відчували кожен дотик леза. Вона подивилася на нічну сорочку, і перед очима постало обличчя Хірурга — звичайнісіньке, цілком банальне, яке вона все ще бачила в кошмарах.

«Але тут попрацював не Воррен Гойт. Його надійно замкнули в такому місці, з якого він не може вирватися. Я точно знаю, адже сама запроторила туди цю падлюку».

— У «Бостон Глоуб» не оминули жодної фізіологічної подробиці, — сказав Корсак. — Ваш убивця засвітився навіть на сторінках «Нью-Йорк Таймс». А тепер хтось відтворює його дії.

— Ні, він працює по-іншому. Він зробив таке, чого ніколи не робив Гойт. Витягнув це подружжя зі спальні до іншої кімнати. Посадив чоловіка на підлогу й перерізав йому горлянку. Схоже на страту або елемент ритуалу. І ще жінка. Він убиває чоловіка, але що він робить з його дружиною?

Ріццолі замовкла, пригадавши скалку порцеляни на підлозі. Розбита чашка. Її раптом скувало холодом від здогадки.

Вона мовчки вийшла зі спальні й повернулася до вітальні. Подивилася на стіну, біля якої сидів доктор Їгер, потім на підлогу, а тоді почала ходити кімнатою, описуючи щоразу більші кола і вивчаючи краплі крові на дерев'яній поверхні.

— Ріццолі?

Вона повернулася до вікна і примружилася від сонця.

— Тут надто багато світла і скла, — відповіла вона. — Ми не можемо все як слід оглянути. Доведеться повернутися ввечері.

— Думаєте застосувати ультрафіолет?

— Інакше ми не побачимо.

— Чого не побачимо?

Ріццолі стала спиною до стіни.

— Доктор Їгер помирав, сидячи он там. Наш невідомий убивця витягнув його зі спальні, посадив біля стінки, так щоб він дивився на середину кімнати.

— Ну, так.

— Навіщо він його тут посадив? Навіщо увесь цей клопіт перед тим, як убити жертву? Мала бути причина.

— Яка причина?

— Убивця посадив Їгера тут, щоб він на щось дивився. Щоб бачив, що відбувається в цій кімнаті.

На обличчі Корсака промайнув страх — він нарешті зрозумів. І подивився на стіну, біля якої сидів доктор Їгер — глядач у театрі жаху.

— Господи, — мовив він. — Місіс Їгер.

2

Ріццолі купила піцу в магазині готових страв і відкопала на дні холодильника древній жмуток салату. Вона повідривала коричневі листочки і дісталася до тих, які умовно можна було назвати їстівними. Цей зів'ялий неапетитний салат вона їла з почуття обов'язку, а не для задоволення. Ріццолі

не мала часу на задоволення і їла лише для того, щоб підживитися, — на неї чекала вечірня робота, якої хотілося уникнути.

Трохи пожувавши, вона відштовхнула тарілку й подивилася на яскраво-червоні плями томатного соусу. «Кошмари наздоганяють, — подумала вона. — Ти вважаєш себе захищеною, достатньо сильною і відстороненою, щоб жити з кошмарами. Ти вмєєш грати роль і дурити всіх. Але ці обличчя лишаються з тобою. Очі мертвих».

Гейл Їгер теж серед них?

Ріццолі подивилася на свої руки — обидві долоні були позначені однаковими шрамами, схожими на загоєні сліди від розп'яття. Коли ставало вогко й холодно, у неї боліли руки — жорстоке нагадування про те, що Воррен Гойт заподіяв їй рік тому, проткнувши долоні скальпелями. Вона тоді думала, що настав її останній день. І тепер боліли старі рани, але вона не могла звинувачувати в цьому погоду. Ні, біль повернувся від того, що вона бачила сьогодні в Ньютоні. Акуратно складена сорочка. Кров, яка фонтаном линула на стіну. То була кімната, в якій навіть повітря обважніло від страху, і Ріццолі відчувала, що Воррен Гойт десь поруч.

Нісенітниця, авжеж. Гойт сидів у в'язниці — там йому і місце. Але її скували холодом спогади

про той будинок у Ньютоні — почуття жаху було надто знайомим.

Ріццолі хотіла була зв'язатися із Томасом Муром — вони разом працювали над справою Гойта. Він усе знав у таких само подробицях, що й вона, і розумів, яку міцну павутину страху розкинув Хірург навколо них усіх. Але після одруження Мура їхні з Ріццолі шляхи розійшлися. Їх зробило чужими якраз віднайдене Муром щастя. Щасливі люди самодостатні, вони дихають іншим повітрям і підкоряються іншим законам тяжіння. Якщо Мур і не усвідомлював цієї зміни, Ріццолі відчувала її, і втрата їй далася нелегко, хоч вона й картала себе за те, що заздрить його щастю. А ще їй було соромно за ревності до жінки, яка вкрала серце Мура. Кілька днів тому вона отримала поштівку з Лондона — там Мур із Кетрін зупинилися. Прості й короткі слова привітання, нашкрябані на звороті поштівки з музею «Скотланд-Ярду», просто щоб Ріццолі знала: подружжя задоволене відпочинком, у їхньому світі все добре. Згадавши це сповнене оптимізму привітання, Ріццолі подумала, що не повинна тривожити Мура, нагадуючи йому про Хірурга. Вона просто не могла знову привести тінь Воррена Гойта в їхнє життя.

Сидячи за столом, вона прислухалася до вуличного шуму, який підкреслював абсолютну тишу в її квартирі. Озираючись на вітальню,

обставлену лише найнеобхіднішими меблями, на голі стіни, які так і не прикрасила жодною картиною. Єдиною оздобою — якщо тут пасувало це слово — була карта міста, пришпилена до коркової дошки над столом. Минулого літа Ріццолі натикала на цю карту кольорових кнопок, позначаючи, де пройшов Хірург. Вона так жадала визнання, так хотіла, щоб колеги прийняли її як рівну, що жила й дихала полюванням. І навіть удома їла під похмурою картою маршрутів убивці.

Тепер ці кнопки зникли, але карта лишилася, чекаючи на переміщення іншого вбивці. «Цікаво, що це говорить про мене?» — подумала Ріццолі. Хтось міг би пожаліти її, адже вона, проживши два роки в цій квартирі, спромоглася оздобити її лише оцією картою Бостона.

«Мій ритм життя.

Мій світ ».

Коли о дев'ятій десять вечора Ріццолі зупинила машину перед будинком Їгера, всередині не світилося. Вона приїхала першою. Потрапити до будинку не могла, тому просто сиділа в машині, опустивши вікна, щоб трохи подихати свіжим повітрям, і чекала на інших. Будинок стояв у тихому глухому куті, і в сусідів по обидва боки світла теж не було. Це мало спрацювати на них: додаткове світло могло б завадити роботі. Але

зараз, сидячи на самоті й чекаючи, поки приїдуть інші, Ріццолі сумувала за яскравими вогнями і людським товариством. Темні вікна будинку дивилися на неї, як скляні очі трупа. Навколо роїлися незліченні тіні, і жодна з них не здавалася невинною. Вона дістала пістолет, зняла із запобіжника і поклала собі на коліно — аж тоді їй стало спокійніше.

У дзеркалі заднього виду побачила фари і зітхнула з полегшенням: приїхав фургон експерта-криміналіста. Ріццолі прибрала зброю.

З фургона вийшов молодий широкоплечий чоловік і попрямував до її авто. Коли він нахилився до вікна, блиснула золота сережка у вусі.

— Привіт, Ріццолі.

— Привіт, Міку. Дякую, що знайшов час.

— Гарний райончик.

— Ти ще будинок не бачив.

Засвітилися ще одні фари — приїхав Корсак.

— Уся банда тут, — сказала Ріццолі. — До роботи.

Корсак і Мік не були знайомі. Коли Ріццолі представила їх одне одному в тьмяному світлі, яке падало з фургона, вона помітила, як Корсак витріщився на сережку і як вагався, перш ніж простягнути Мікові руку. Вона майже чула, які думки крутяться в голові у Корсака: «Качок із сережкою. Напевно, гей».

Мік почав діставати обладнання.

— Я привіз новий «Міні Краймскоп 400»², — сказав він, — із дуговою потужністю чотириста ватів. Він утричі яскравіший за стару лампу від «Дженерал Електрик». Ми ще ніколи не працювали з таким сильним джерелом світла. Тут лампа навіть потужніша за 500-ватну ксенонову. — Він глянув на Корсака. — Допоможете занести?

І перш ніж Корсак здобувся на відповідь, Мік тицьнув йому в руки алюмінієвий футляр для фотоапарата і продовжив діставати обладнання з фургона. Корсак стояв там із футляром у руках, немовби не вірячи в те, що відбувається, а тоді роздратовано поплентався до будинку.

Коли Ріццолі й Мік підійшли до вхідних дверей із упакованим «Краймскопом», кабелями й захисними окулярами, Корсак уже ввімкнув світло і навстіж розчинив двері. Натягнувши бахіли, вони увійшли.

Як і Ріццолі раніше, Мік зупинився на порозі й захоплено подивився на високі круті сходи.

— Там іще вітраж угорі, — сказала Ріццолі. — Бачив би ти його вдень.

Із вітальні визирнув розлючений Корсак.

² «Міні Краймскоп 400» — ультрафіолетова лампа для огляду місця злочину.

— Ми тут працюємо чи інтер'єром милуємося?

«Де ти відкопала цього козла?» — німим поглядом запитав Мік у Ріццолі. Та знизала плечима.

— Сюди, — сказав Корсак, коли Ріццолі й Мік увійшли до кімнати.

Хоча він одягнув іншу сорочку, по ній теж розпливалися плями поту. Він випнув щелепу і широко розставив ноги, ніби розлючений капітан Блай³ на палубі свого корабля.

— Зосереджуємося на цій ділянці підлоги.

Кров цього разу так само викликала страх. Поки Мік налаштовував обладнання, під'єднуючи кабель, установлюючи камеру і штатив, Ріццолі піймала себе на тому, що дивиться в стіну.

Хай би скільки відчищали цю пляму, тут назавжди залишиться привид убивства — мовчазне свідчення про нього, біохімічні сліди.

³ Вільям Блай — британський мореплавець, учасник останнього плавання Джеймса Кука і битви під командуванням адмірала Нельсона. Був губернатором однієї з британських колоній на території Австралії. Найвідомішим епізодом його кар'єри стало плавання на Таїті: на кораблі «Баунті», капітаном якого він був, збунтувалася команда. Історія цього плавання і бунту стала темою кількох художніх екранізацій.

Але зараз вони шукали не кров, а щось набагато менш помітне. Тому їй потребували нового джерела світла, яке показало б дещо невидиме для неозброєного ока.

Ріццолі знала, що світло — це просто електромагнітна енергія, що рухається хвилями. Світло, видиме для людського ока, має довжину хвилі 400–700 нанометрів. Коротші хвилі ультрафіолетового діапазону залишаються невидимі. Але коли ультрафіолетове світло потрапляє на природні й штучні матеріали, воно якось взаємодіє з електронами в цих матеріалах, і в результаті утворюється видиме світло. Цей процес називається флуоресценція. Ультрафіолетове світло відбивається від біологічних рідин, шматочків кісток, волосся і волокон. Саме тому Ріццолі попросила привезти «Міні Краймскоп». У світлі ультрафіолетової лампи могли стати видимими цілком нові докази.

— Загалом усе готово, — сказав Мік. — Нам потрібне максимальне затемнення в цій кімнаті. — Він подивився на Корсака. — Чи ви могли б для початку вимкнути світло в холі, детективе Корсак?

— Чекайте, а захисні окуляри? Хіба ультрафіолетове світло не шкідливе для очей?

— Та довжина хвилі, з якою я працюю, абсолютно безпечна.

— Все одно я хотів би взяти окуляри.

— У тій коробці. Там на всіх вистачить.

— Я вимкну світло, — сказала Ріццолі.

Вона вийшла в хол і клацнула вимикачами, а коли повернулася, Корсак і Мік усе ще стояли так далеко один від одного, як могли, немовби боялися підхопити якусь інфекційну хворобу.

— То куди світити? — запитав Мік.

— Розпочнімо з того кінця. Отам знайшли вбитого, — сказала Ріццолі. — А тоді рухайся по кімнаті колами, збільшуючи радіус.

Мік роззирнувся навколо.

— Тут бежевий килим. Він світлитиметься під лампою. І ота біла канапа теж. Я просто попереджаю, що на такому тлі важко буде щось знайти.

Він глянув на Корсака. Той уже почепив окуляри. На ньому вони мали вигляд сонцезахисних. Детектив тепер став схожим на підстаркуватого невдачу, який намагається здаватися крутим.

— Вимкніть світло в цій кімнаті, — сказав Мік. — Глянемо, наскільки темно тут може бути.

Корсак натиснув вимикач, і у вітальні стало темно. Крізь широкі вікна без штор сіялося бліде сьйво зірок, але місяця на небі не було і великі дерева на задвірку заступали освітлену вулицю.

— Непогано, — сказав Мік. — Працювати можна. Тут краще, ніж на деяких місцях злочину —

мені там доводилося повзати, накинувши на себе ковдру. Знаєте, зараз іде розробка систем, які можна буде використовувати вдень. Скоро нам уже не доведеться блукати наосліп у темряві.

— Ну ж бо, перейдемо до справи! — огризнувся Корсак.

— Я просто думав, що вам цікаво буде дізнатися більше про ці технології.

— Яюсь іншим разом.

— Без проблем, — незворушно відповів Мік.

Коли увімкнулося блакитне світло «Краймскопа», Ріццолі теж наділа захисні окуляри. У темній кімнаті моторошно засвітилися контури меблів. Килим і канапа відбивали світло, як і попереджав Мік. Блакитне сяйво перемістилося до протилежної стіни, біля якої знайшли тіло доктора Ігера. На стіні яскраво зблиснули якісь пасма.

— Гарно, правда? — сказав Мік.

— Що це? — запитав Корсак.

— Волосини, які приклеїлися до кривавої плями.

— А, так. Неймовірна краса.

— Посвіти на підлогу, — попросила Ріццолі.
— Отам воно і буде.

Мік спрямував світло вниз, і під ногами в них виринув із темряви цілий світ волокон і волосин. Тут уже пропилососили експерти-криміналісти,

збираючи всі можливі докази, але ці сліди людської присутності залишилися.

— Що сильнішим є світло, то більша флуоресценція, — сказав Мік, роздивляючись підлогу. — Ось чому це нове обладнання таке круте. Чотириста ватів — і достатньо світла, щоб побачити все. Ефбеєрівці купили сімдесят одну таку лялю. Вони такі маленькі, що їх можна в літак із собою проносити.

— Ви що, схибнулися на техніці? — запитав Корсак.

— Люблю класні гаджети. Я інженер за основною освітою.

— Та ну?

— А що вас так дивує?

— Не думав, що в цій сфері є такі хлопці.

— Які — такі?

— Ну, сережка і таке інше. Ви розумієте, про що я.

— Інколи краще жувати, ніж говорити, — зітхнула Ріццолі.

— А що я такого сказав? — не вгавав Корсак. — Я ж їх не принижую. Я просто зауважив, що серед них мало інженерів. Вони зазвичай займаються мистецтвом, театром і всяким таким. Ну, це ж добре. Нам потрібні митці.

— Я навчався в Массачусетському універсі, — сказав Мік, вирішивши не ображатися. Він і далі сканував підлогу. — Електротехнічна інженерія.

— А, ну електрики непогано заробляють.

— Я б не назвав себе електриком.

Вони рухалися кімнатою, щоразу збільшуючи радіус кола. Ультрафіолетове світло вихоплювало з темряви дедалі нові й нові флуоресцентні цятки — шматочки волосся, тканин і якихось часток, що не піддавалися ідентифікації. Раптом вони підійшли до надзвичайно яскравої ділянки.

— Килим, — сказав Мік. — Хай би з чого він був зроблений, але світиться з біса сильно. На цьому тлі мало що можна побачити.

— Усе одно перевір його, — попросила Ріццолі.

— Там попереду журнальний столик. Зможеш посунути?

Ріццолі простягнула руку. На білому флуоресцентному тлі столик здавався просто геометричною фігурою.

— Корсаку, візьміться за інший край, — сказала вона.

Вони відсунули журнальний столик. Тепер килим перетворився на овальний ставок, який світився яскравим блакитно-білим сяйвом.

— Як на цьому тлі можна щось побачити? — запитав Корсак. — Це те саме, що шукати скло, яке плаває у воді.

— Скло не плаває у воді, — зауважив Мік.

— Ну, так, ви ж у нас інженер. А як вас друзі називають? Мікі?

— А тепер подивімося на канапу, — втрутилася Ріццолі.

Мік спрямував туди лампу. Канапа також світилася, але слабше. Він ретельно пройшов лампою по її м'яких контурах і подушках, але не виявив жодних підозрілих плям, лише декілька довгих волосин і часток пилу.

— Вони жили охайно, — сказав Мік. — Плям немає. І навіть пилу небагато. Готовий посперечатися, що це нова канапа.

— Як добре, — буркнув Корсак. — Я не купував нової канапи відколи одружився.

Ріццолі відчула нездоровий запах поту, коли в темряві Корсак наштотхнувся на неї. Він шумно дихав, немовби мав проблему із додатковими пазухами. У темряві його сопіння звучало ще гучніше. Ріццолі роздратовано відсунулася й зачепила ногою журнальний столик.

— Чорт!

— Обережніше, — сказав Корсак.

Вона хотіла була відповісти, але припнула язика. Атмосфера в кімнаті й так не вирізнялася

доброзичливістю. Ріццолі нахилилася розтерти ногу й відчула запаморочення і розгубленість від раптової зміни пози. Довелося сісти навпочіпки, щоб не впасти в темряві. Декілька секунд Ріццолі сиділа, сподіваючись, що Корсак не наступить на неї — він був такий важкий, що розплющив би її. Вона чула, як чоловіки рухаються за кілька футів від неї.

— Кабель заплутався, — сказав Мік.

Він крутонув «Краймскоп», щоб вивільнити кабель, і промінь лампи раptom метнувся до неї. Вона уважно подивилася на залиту світлом ділянку килима поряд. У рамці флуоресцентних волокон виднілася темна пляма з нерівними краями, менша за десятицентовик.

— Міку, — покликала вона.

— Можеш ніжку столика підняти? Здається, кабель там закрутився.

— Міку!

— Що таке?

— Неси лампу сюди. Світи на килим, просто туди, де сиджу я.

Мік підійшов до неї. Корсак теж — тепер вона чула його застуджене дихання поруч.

— Світи мені на руку. Я тримаю палець біля того місця.

Килим залило блакитним світлом. На тлі флуоресцентного сйва її рука здавалася чорною.

— Отут, — сказала Ріццолі. — Що це таке?

Мік присів навпочіпки біля неї.

— Якась пляма. Я маю сфотографувати її.

— Але ж пляма темна, — озвався Корсак. — Я думав, ми шукаємо те, що світиться.

— Коли тло флуоресцентне, як волокна цього килима, біологічні речовини можуть здаватися темними, бо вони світяться не так яскраво. Це може бути що завгодно. Доведеться відправити зразок у лабораторію.

— То що, ми виріжемо шматок із цього прекрасного килима лише через те, що знайшли якусь стару пляму від кави?

— Можна спробувати ще одну штуку, — сказав Мік, подумавши.

— Яку?

— Я зміню довжину хвилі. Перемкну лампу в короткохвильовий діапазон.

— І що це нам дасть?

— Якщо все вийде, буде дуже круто.

Мік зайнявся налаштуваннями, потім спрямував світло на ту ділянку, де була темна пляма.

— Дивіться, — сказав він і перемкнув «Крайскоп».

У кімнаті стало темно, хоч в око стрель. Нічого не світилося, крім однієї яскравої плями в них біля ніг.

— Що це, в біса, таке? — запитав Корсак.

Ріццолі на мить здалося, що в неї галюцинації. Вона дивилася на цятку, яка немовби горіла примарним зеленим вогнем. І просто в неї на очах зловісне сяйво почало згасати. За кілька секунд вони опинилися в цілковитій темряві.

— Фосфоресценція, — пояснив Мік. — Флуоресценція із запізненням. Таке трапляється, коли ультрафіолетове світло діє на електрони в деяких речовинах. Тоді електронам потрібно трохи більше часу, щоб повернутися до вихідного енергетичного рівня. І під час цього повернення вони виділяють фотони світла. Саме це ми й бачили. Отже, у нас тут пляма, яка світиться яскраво-зеленим, коли її опромінюють короткохвильовими ультрафіолетовими променями. Дуже інформативно.

Він піднявся й клацнув вимикачами в кімнаті.

Умить спалахнуло світло. Килим, на який вони щойно так зачудовано дивилися, здавався тепер цілком звичайним. Але Ріццолі не могла побороти відрази, адже вона знала, що тут відбувалося. До бежевих волокон прикипіли свідчення про тортури, яких зазнала Гейл Їгер.

— Це сперма.

— Цілком можливо, — відповів їй Мік, установлюючи триногу для камери і чіпляючи на «кодак» ультрафіолетовий фільтр. — Я тут усе

сфотографую, а потім ми виріжемо цю ділянку килима. У лабораторії зразок вивчать під мікроскопом і проведуть реакцію з кислотою фосфатазою, тоді матимемо підтвердження.

Але Ріццолі не потребувала підтвердження. Вона обернулася до заплямованої кров'ю стіни. Пригадала, в якій позі сидів доктор Ігер. З його коліна на дерев'яну підлогу впала чашка і розбилася... Пляма на килимі, яка фосфоресціювала зеленим, підтвердила страхи Ріццолі. Вона зрозуміла, що тут відбувалося, із такою само певністю, ніби стояла тут і дивилася від початку до кінця.

«Ти витягнув їх із ліжка до цієї кімнати з дерев'яною підлогою. Зв'язав чоловікові зап'ястя і щиколотки. Заклеїв рот скотчем, щоб тебе не відволікали криками. Посадовив його тут, біля стіни, у театрі одного німого глядача. Річард Ігер живий і цілком свідомий того, що ти збираєшся робити. Але не може боротися. Не може захистити дружину. А ти, щоб знати про його пручання і рухи, ставиш йому на коліно чашку і блюдечко — запобіжну систему. Вони впадуть на підлогу і розіб'ються, якщо йому вдасться звестися на ноги. Поринувши у власне задоволення, ти не можеш стежити за діями доктора Ігера, але й не хочеш, щоб тебе заскочили зненацька.

Але ти хочеш, щоб він дивився ».

Ріццолі поглянула на пляму, яка світилася яскраво-зеленим. Якби вони не посунули журнальний столик, якби не шукали саме такий слід, то могли б пропустити його.

«Ти взяв її тут, на цьому килимі. Взяв перед очима чоловіка, який нічого не міг зробити, щоб захистити її. Який навіть себе не міг захистити. І коли було вже по всьому, коли ти оволодів своїм трофеєм, одна крапелька сперми лишилася на цьому килимі, висохла і стала невидимою для неозброєного ока плівочкою».

Чи дістав він задоволення від убивства чоловіка? Чи зупинився, стискаючи ніж, щоб насолодитися моментом? Чи, може, просто зробив те, що логічно випливало із попередніх дій? Чи вбивця взагалі щось відчував, коли схопив Річарда Їгера за волосся і притиснув лезо до його шиї?

У кімнаті вимкнули світло. Мік знову і знову клацав своєю камерою, фотографуючи темну пляму посеред флуоресцентного сяйва на килимі.

«І коли справу завершено і доктор Їгер сидить, похиливши голову, а стінка позаду заюшена його кров'ю, ти проводиш ритуал, запозичений із арсеналу іншого вбивці. Ти складаєш заплямовану нічну сорочку місіс Їгер і залишаєш на видноті в спальні, точнісінько як Воррен Гойт.

Але ти ще не закінчив. То був лише перший акт. Нові страшні задоволення ще попереду.

І тому ти забираєш жінку ».

У кімнаті увімкнули світло, і воно боляче вдарило по очах. Ріццолі почувалася дезорієнтованою і тремтіла. Її трусило від страхів, яких вона не відчувала уже багато місяців. А ще не давало спокою відчуття, що ці двоє чоловіків явно помітили її стан — адже в неї пополотніло обличчя і руки не слухалися. Раптом перехопило дихання. Вона вийшла з кімнати, потім із будинку і зупинилася, хапаючи ротом повітря. За спиною пролунали чийсь кроки, але Ріццолі не озирнулася.

— Ви як?

Лише коли Корсак заговорив, вона зрозуміла, що це він.

— Добре.

— З вашого вигляду я б так не сказав.

— Трохи млосно, от і все.

— Флешбек? Справа Гойта, чи не так? Ви це побачили, і вас вибило з колії.

— Звідки ви можете знати?

Він помовчав, а тоді фиркнув:

— Ну справді. Чорт забирай, звідки я можу знати?

І пішов назад до будинку.

— Корсаку! — гукнула вона, озирнувшись.

— Що?

Вони обмінялися поглядами. У нічному повітрі не було нічого відразливого, навпаки,

прохолодна трава пахла приємно. Але страх згущувався, як нудота під горлом.

— Я знаю, що вона відчуває, — тихо сказала Ріццолі. — Знаю, крізь що їй доводиться пройти.

— Ви про місіс Їгер?

— Знайдіть її! Ви маєте зробити все можливе.

— Її фото постійно показують у новинах. Ми перевіряємо всі повідомлення, усі телефонні дзвінки, але знаєте, — Корсак зітхнув, похитавши головою, — я вже сумніваюся, що він залишив її живою.

— Залишив. Я точно знаю.

— Звідки така певність?

Вона обхопила себе руками, щоб не тремтіти.

— Бо Воррен Гойт не вбив би її одразу.

3

З усіх своїх обов'язків у бостонському відділі вбивств Ріццолі найменше подобалися відвідини скромного цегляного будинку на вулиці Олбані. Вона підозрювала, що морг так само діє на нерви і колегам-чоловікам, але доводилося особливо старанно тримати себе в руках. Чоловіки добре помічали слабкі місця і не пропустили б нагоди пройтися по них брудними чоботами і солоним жартом. Ріццолі розвинула в собі стоїчну витримку і вміння спокійно стояти перед столом для розтинів,